„Доброчинство је лепа нарав, а грех је оно што те тишти у гридима и не желиш да људи за то сазнају

Од Ен-Невваса бин Сем'ана Ел-Енсарија, Аллах био задовољан њиме, преноси се да је Аллахов Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, рекао: „Доброчинство је лепа нарав, а грех је оно што те тишти у гридима и не желиш да људи за то сазнају.“ Од Вабисе бин Ма'беда, Аллах био задовољан њиме, се преноси: „Дошао сам код Аллаховог Посланика, нека је Аллахов благослов и мир на њега, и он ми рече: ‘Дошао си да питаш о доброчинству и греху?’ Рекао сам: ‘Да.’ Он рече: ‘Слушај своје срце: доброчинство је оно чему душа проналази мир и с чиме се срце слаже; а грех је оно што узрокује немир и нелагоду у прсима, чак и ако ти људи дају дозволу или те саветују другачије.’“

[صحيح] [الحديث الأول: رواه مسلم، والحديث الثاني: رواه أحمد والدارمي]

Посланик, нека је Аллахов благослов и мир на њега, поучио нас је шта је доброчинство, а шта грех. Рекао је да је највеће доброчинство леп однос према Аллаху кроз богобојазност, као и лепо понашање према људима – подношење њиховог узнемиравања, суздржавање од љутње, сусрет са осмехом, љубазан разговор и поступање с крајњом пажњом и љубазношћу. Уз доброчинство, срце и душа човека осећају смиреност. Што се тиче греха, то је оно што изазива немир у души, попут сумњивих ствари. То је оно о чему се двоумиш, немаш унутрашњи мир, и у срцу ти се јавља бојазан да је то грех, те не желиш да други то сазнају, јер је неприкладно у очима честитих људи. Душа по својој природи воли да се људи упознају с њеним добрим делима, а ако се већ стидиш због неких дела, то је знак да у њима нема добра. Ако ти људи дају своје мишљење, не треба га прихватати све док у души постоји знак сумње, јер сама фетва не укида сумњу ако је она исправна, а онај који је даје може дати мишљење без знања. Међутим, ако је фетва дата на основу шеријатског доказа, обавеза је онај ко тражи мишљење да се њему врати, чак и ако му срце није у потпуности мирно.

http://www.sunnah.global/hadeeth/sr/show/66540